

Một ngày hè năm..... trên chuyến xe cuối cùng đi Nha Trang, tôi dự định ở đó hai ngày để tắm biển, thưởng thức hương vị của nắng, gió, thiên nhiên. Và nhân dịp viết một truyện ngắn vui về biển, theo đề nghị của một tờ báo.

Ngồi cạnh tôi là một cô gái trẻ, chừng mười sáu, mười bảy tuổi, quần áo cũ kỹ, trên ngực áo còn dấu vết phù hiệu một trường học nào đó. Cô bé biểu lộ một vẻ âu lo, hoang mang trong đôi mắt ngơ ngác, và chiếc khăn cô đang vò trong bàn tay. Chiếc khăn màu hồng, bằng vải rẻ tiền, hành trang duy nhất cô mang theo. Tôi muốn bắt chuyện với cô, nhưng cô lên tiếng trước :

- Chú ơi, còn bao lâu nữa thì tới Nha Trang
- Tôi nhìn ra ngoài
- Còn chừng một giờ nữa.
- Thà đừng đến đó....
- Sao ?

Cô bé im lặng.

- Lần đầu tiên em đi Nha Trang phải không?
- Dạ ...
- Em đi thăm bà con à?

Cô bé nhìn tôi thật nhanh rồi cúi đầu :

- Dạ
- Nhà bà con cô ở đường nào vậy?....

Cô bé có vẻ lúng túng, quay ra ngoài không đáp. Bỗng cô quay đầu lại hỏi :

- Bạn chú ở đường nào vậy?

Đó là một đòn phản công bất ngờ?

Không, tôi không nghĩ là cô bé có ý đó.

Đến lượt tôi lúng túng. Thật ra, tôi không quen ai cả. Tôi cười cười thú nhận.

- Nói như thế chứ tôi không quen ai hết.
- Chú không quen ai thật sao?
- Cô bé hỏi, có vẻ như tiếc về điều đó.

Tôi gật đầu.

- Không quen ai sao chú đi Nha Trang?
- Tôi đi để viết văn.
- Viết văn có kiếm được nhiều tiền không?
- Không.
- Vậy viết văn để làm gì?

Tôi không biết trả lời cô bé như thế nào, tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Đến bến, cô là người xuống xe sau cùng.

Trong khi tôi cố ý đứng chờ cô, cô bước nhanh qua chỗ tôi. Nhìn theo, tôi thấy cô dừng lại bên một người đàn bà, có lẽ để hỏi đường. Một chiếc xe ôm bám theo cô. Cô lên xe. Tôi cũng lên một chiếc, bảo chạy theo cô, lui sau một khoảng cách.

Cuối cùng, cô bé dừng lại trước một tòa nhà đồ sộ nằm ở chân núi, sát bờ biển. Cô bé không hề thấy tôi. Tôi nhìn tòa nhà: "Khách sạn Hương Biển". Tôi không đủ tiền để thuê phòng ở đây. Tôi bảo người lái xe ôm chạy nhanh qua. Tôi thuê phòng trọ cách đó chừng một cây số. Tôi tìm đến khách sạn để gặp lại cô bé. Khi nhìn qua cửa kính nhà hàng, tôi thấy cô đang ở một bàn. Có phải là cô? Tôi nhìn kỹ hơn. Tôi suýt reo lên mừng rỡ. Nhưng rồi một nỗi buồn ập đến. Cô phục sức khác hẳn, không phải bộ quần áo cũ kỹ ban chiều mà là bộ váy. Cô ngồi cùng một cô gái phục sức tương tự. Không giống cô gái kia, cử chỉ cô bé ngượng ngịu, lúng túng. Cô hốt hoảng khi trông thấy tôi. Tôi tỏ ý muốn gặp. Cô bé đứng lên. Cô bạn ngồi chung đặt tay lên cánh tay cô, nói gì đó.

Cô ngồi bên tôi. Ngoài bộ đồ không thích hợp, tôi còn thấy cô được trang điểm một ít son phấn.

- Người em quen là cô gái đó phải không ?

- Dạ chị ấy là hàng xóm của em, đã ra đây sáu tháng rồi.... Cô bé đáp với thái độ ngoan ngoãn không ngờ. Tuy vậy tôi thấy cần phải khéo léo, tránh làm tổn thương cô.

- Em biết không, em sắp gặp một chuyện không hay....

- Chú nói vậy là sao?

- Để tôi nói đầu đuôi em mới hiểu.... Gia đình em không được ổn lắm, đúng không?

- Sao chú biết?

- Tôi biết khoa bói toán.... Sắc diện em đã cho tôi biết một vài điều. Bây giờ em đưa bàn tay cho tôi xem.

Tôi nắm lấy bàn tay cô rất nhẹ, đưa ra phía ánh sáng, giả vờ chăm chú nhìn những đường chỉ tay :

- Em sẽ không ở đây lâu, đúng không?

- Dạ mai em về

- Gia đình em đang gặp một biến cố, như có người ốm đau, tai nạn gì đó?

- Dạ.

- Em là con gái lớn trong nhà?

Cô bé gật đầu.

Với những câu hỏi như vậy, sau cùng tôi được biết mẹ em đã mất, ba em đạp xích lô nuôi sáu chị em. Ông bị bệnh phải vào bệnh viện hôm qua, không có tiền chữa chạy, không ai giúp đỡ, bà con đều nghèo và ở xa.- Vì vậy em đã quyết định nghe theo lời bạn em đến đây? Cô bé cúi đầu không đáp.

Tôi tự hỏi phải làm gì bây giờ để giúp em thoát khỏi tình thế này? Tôi cời cái đồng hồ hiệu Wyler cũ kỹ đang đeo trên tay :

- Em đang cần một số tiền, em hãy cầm lấy cái đồng hồ này. Đừng ngần ngại. Hãy coi tôi như một người anh.

Cô bé có vẻ suy nghĩ. Tôi dúi cái đồng hồ vào tay cô. Cô hỏi :

- Cái đồng hồ này bao nhiêu tiền hở chú? Tôi chợt nhớ ra chiếc đồng hồ không đáng giá là bao.

- Chừng năm mươi ngàn...

Vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt cô. Tôi biết số tiền đó không đủ cho cô. Và thực ra, cái đồng hồ này nếu bán được, giá chỉ bốn mươi ngàn đồng là cùng.- Em cứ cầm lấy, rồi tôi sẽ lo tiếp...Nhưng rồi cô bé khẽ lắc đầu.

Vào lúc đó, người cô bé gọi là bạn bước ra, đi về phía chúng tôi. Đó là một cô gái khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, dáng mảnh khảnh, váy cao quá gối, áo pull hở tay, hở cổ, để lộ đôi vai gầy, ngực chảy xệ. Lốp phần son khá dày trên mặt cô ta không che lấp được những vết nhăn, cô gái liếc nhìn tôi khinh khỉnh, kéo cô bé ra xa. Tôi cố lắng tai nghe họ nói. Gió lộng, tôi chỉ nghe tiếng được tiếng mất. Cô bé nói tôi là một người quen trên xe đồ. Còn cô kia nói một người đàn ông nào đó sắp đến. Cô bé có vẻ lo sợ. Cô kia nói :

- Ông ấy sẽ đưa em đi chơi một vòng.... Xe hơi đẳng hoàng nhé!.... Không, không thô bạo đâu.... ôm ấp.... nhẹ lắm.....

Người tôi nổi gai trước câu nói đó. Tôi chưa kịp phản ứng, cô gái đã nắm lấy tay cô bé kéo đi, còn liếc xéo tôi, nói: "Hừ! Thứ đồ đạo đức giả! Đừng hòng lường gạt người ta". Mặt tôi nóng bừng trước câu sỉ nhục đó. "Không! Không nên gây sự với cô ta, hãy bình tĩnh, bình tĩnh....", tôi tự nhủ. Việc tôi cần làm lúc này là tìm cách bảo vệ cô bé. Nhìn đôi bắp chân thon thả, trắng nuột, bước đi ngượng ngập (Phải công nhận họ đã khéo chọn trang phục cho cô : Một chiếc áo pull bằng thun dài tay màu kem bó sát thân hình và chiếc váy trắng hơi dài quá gối - có lẽ với ý đồ cho khách thấy đây đúng thật là một con nai tơ), tôi tưởng tượng như cô đang được dẫn tới nơi hành hình. Tôi phải bám sát họ.

Họ trở lại nhà hàng, nhưng ngồi ở một bàn nơi kín đáo hơn. Tôi đứng lại ở quầy bán hàng lưu niệm, nhìn vu vơ các thứ bày trong tủ kính: quần áo, đồ trang sức, nước hoa, đồng hồ.... Có tiếng còi xe hơi. Tôi giật mình ngẩng lên nhìn ra. Một chiếc xe hơi bóng lộn vừa đến ngoài sân. Tôi quay đầu nhìn hai cô gái. Họ vẫn nói chuyện thản nhiên.

Nhưng chiếc xe hơi nhắc tôi nhớ đến người đàn ông. Ông ta đang trên đường đến? Tôi cần hành động gấp! Nhưng làm gì đây? Tôi quay lại quầy kính, suy nghĩ. Quần áo, đồ trang sức, nước hoa, rượu, đồng hồ, mắt kính.... phơi bày trước mắt tôi. Ánh mắt tôi dừng lại ở những cặp kính. " Rayban gọng vàng 625.000 đồng". Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Tôi nói với cô bán hàng lấy cho tôi xem cặp kính sau khi chào cô với cái gật đầu kèm theo một nụ cười lịch sự (Đúng ra là cười gượng gạo).

Nhận cặp kính đắt tiền từ tay cô bán hàng, tôi nhìn ngấm, chờ một trong những người khách đứng cạnh hỏi mua một thứ gì đó. Nhưng nhiều giây trôi qua cơ hội vẫn chưa tới. Tôi thầm nguyên rủa các vị khách ấy - một người đàn bà mập mạp đeo vàng đỏ tay, một người đàn ông mặc veston xách cặp da sang trọng - sao quá chậm chạp, bủn xỉn. Ngoài sân, có thêm một chiếc xe hơi vừa đỗ lại khiến lòng tôi như có lửa đốt. Mỗi khắc mỗi giây đi qua tim tôi càng đập mạnh hơn. Rồi không thể chờ được nữa, nhân người khách đứng bên kia hỏi gì đó và cô bán hàng quay đi, tôi dứt nhanh cặp kính vào túi, cất bước thật nhanh.

- Anh ơi! Anh ơi!

- Tiếng cô bán hàng gọi giật ngược từ phía sau lưng. Tôi biết như thế là hết. Tôi đánh liều bỏ chạy.

Nhưng không thoát được. Một bàn tay túm lấy cổ áo tôi. Tôi giằng co. Vô ích, gã bảo vệ khách sạn không biết từ xó nào xuất hiện đúng lúc. Gã trạc tuổi tôi, nhưng to con, vạm vỡ. Một tay gã túm lấy áo, một tay chop lấy cánh tay tôi, bẻ ngoặt ra phía sau. Tôi đau đớn, đứng yên. Vài người khác cũng đến.

- Ăn cắp à?

- Một người hỏi.

Nó lấy cặp kính gọng vàng

- Gã bảo vệ đập, rồi buông áo tôi ra, thọc tay vào túi quần tôi, rút ra cặp kính.- Trông mặt như vậy mà ăn cắp. Một người đàn bà nói.

- Thời buổi này tin ai được, bà ơi

- Người đàn ông đứng cạnh bà ta nói.

- Dẫn nó giao cho cảnh sát
- Ai đó lên tiếng.

Thế là tôi bị giải đi. Tôi thần thờ lê bước cùng gã bảo vệ và một người nữa, đầu óc xơ cứng. Ra đến dãy xe hơi đang đậu, tôi thấy cô bé đang đứng tần ngần bên chiếc xe hơi bóng lộn. Người đàn ông mở cửa chờ cô bước lên là một người đứng tuổi, mập mạp, phúc sức sang trọng, mặt lộ vẻ hài lòng. Đứng cạnh là cô gái "Người bạn hàng xóm" của cô bé.

Ánh đèn hắt lên mặt cô bé, một dòng nước mắt lăn dài trên má cô. Cô bé đã chứng kiến cảnh tôi chạy trốn trong khách sạn, giờ đây lại nhìn thấy tôi bị giải đi.- Đồn cảnh sát có gần đây không?

- Người đàn ông trọng tuổi đi theo, hỏi.
- Gần, chừng sáu trăm mét
- Gã bảo vệ trả lời.

Ánh đèn pin trên tay gã bảo vệ quét qua lại trên đường cho tôi thấy những cặp tình nhân còn ngồi chỗ cũ, lúc tôi tới khách sạn. Họ vẫn ngồi quay lưng lại, gió thổi mạnh. Trong tiếng gió, tôi nghe tiếng cô bé : " Viết văn để làm gì?....".